

lov@ft.dk
carl.andersen@ft.dk

Kirkeminister Morten Dahlins svar på MF Carl Andersen spørgsmål af 19. marts 2025 (Spørgsmål S 861).

Spørgsmål S 861:

”Uanset hvad man ellers måtte mene om arrangementet »Ramadanmiddag i Tingbjerg Kirke«, hvor menigheden inviterer til dialog om fastens betydning i islam og kristendommen, er ministeren så ikke enig i, at det må være et internt anliggende mellem menighedens medlemmer, menighedsrådet og provsten i det enkelte provsti og ikke en sag på nationalt politisk niveau?”

Kirkeministeren

Telefon 3392 3390
e-post km@km.dk

Akt nr.: 480890

Dette akt nr. bedes oplyst ved henvendelse til ministeriet

Dato: 26. marts 2025

Svar:

Jeg vil ikke som minister diktere, hvad en enkelt kirke eller et menighedsråd må og skal i forhold til at afholde ramadanmiddag, så længe det er inden for lovens rammer.

Jeg vil dog gerne understrege, at vi har religionsfrihed i Danmark - men ikke religionslighed.

Danmark er et kristent land, og den danske evangelisk-lutherske kirke indtager en særstatus som folkekirke. Kristendommens betydning er synlig overalt. Bare se på vores flag med det hvide kors eller på Jellingstenen med Danmarks dåbsattest. Derfor holder vi gudstjeneste ved Folketingets åbning og ikke fredagsbøn. Derfor er det kirkerne, man ser i vores landskab og ikke templer. Derfor er det kirkeklokkerne, der ringer over by og land, og ikke bønnekaldene, der dominerer.

Det er jeg glad for. For det er noget af det, der gør Danmark til Danmark.

Vedrørende brug af kirkerummet til ikke kirkelige formål kan jeg henvise til § 5, stk. 2, i lov om bestyrelse og brug af folkekirkens kirker m.m., hvor det fremgår, at menighedsrådet med biskoppens tilladelse kan stille kirken til rådighed til brug for ikkekirkelige formål. Det er herved en betingelse for biskoppens tilladelse, at det påtænkte formål ikke strider mod kirkerummets karakter.

Bestemmelsen er indsat i lov om bestyrelse og brug af folkekirkens kirker m.m. ved en lovændring i Folketingsåret 2013-14. Det fremgår således af bemærkningerne til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2013-14, tillæg A, L 84, som fremsat, side 11, at:

”Den foreslåede ændring indebærer, at der åbnes for, at kirkerummet kan anvendes til andre formål end de rent kirkelige samtidig med, at kirken stadig anvendes til gudstjenester og kirkelige handlinger. Det forudsættes, at brugen af kirken til ikke kirkelige formål ikke bliver af et sådant omfang, at

hovedformålet – at danne rammen om menighedens gudstjenester, de kirkelige handlinger og andre kirkelige aktiviteter – med kirkebygningen forsvinder.

Akt nr.: 480890

Side 2

Det vil være en betingelse for biskoppens tilladelse, at en ændret anvendelse af kirken sker med respekt for kirkerummets karakter og inventar, ligesom en ændret anvendelse må respektere, at kirkens aktiviteter, som de fastlægges af menighedsrådet, må have første prioritet.

Bestemmelsen giver således mulighed for, at kirken kan bruges til mødeaktiviteter, koncerter, teater og lignende. Eksemplerne er ikke udtømmende, da det vil bero på en konkret vurdering af, hvad der faktisk kan lade sig gøre, herunder kirkens alder, kirkerummets beskaffenhed og karakteren af inventaret. Den endelige afgørelse af eventuelle tvivlsspørgsmål henhører under biskoppen.”

Jeg er derfor enig med spørgeren i, at det er et lokalt anliggende mellem menighedsråd og biskop at tage stilling til brug af kirkerummet til ikke kirkelige formål inden for lovens rammer.

Når det er sagt, vil jeg dog afslutningsvist understrege, at jeg personligt ikke forstår behovet for at have muslimske bønnekald i vores kirkebygninger, som jeg kan forstå har været tilfældet i forbindelse med den konkrete ramadanmiddag. Hvis der er ét sted, vi skal holde fast i den kristne identitet, så er det i folkekirken.

Morten Dahlin

/ Katrine G. Søndergaard